

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Orgull

OBC - Orfeó Català

Lloc i data: Palau de la Música
(12/VI/20140)

JAUME RADIGALES

De vegades, un sent l'orgull de pertànyer a un país que ha fet grans coses per la cultura. Qui signa aquestes línies ho evocava mentre Juan de la Rubia presenta-

va la seva improvisació amb l'orgue del Palau de la Música. Un Palau radiant, seu d'una entitat com l'Orfeó Català, aquest col·lectiu de cantaires que, més enllà de la pertinença a una institució simbòlica de la nostra història, aplega ara (i potser més que mai) el rigor i l'exigència per fer i presentar bona música.

Quatre nous socis d'honor (Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Jordi Casas Bayer i Lluís

Millet i Loras) van pujar a l'escenari, on van rebre la medalla pertinent. Bonic preàmbul per al plat fort de la vetllada: la *Missa en Mi bemoll major* de Schubert, estrenada pòstumament i a través de la qual el més vienès dels compositors clàssics sintetitza en bona mesura passat i present de la música sacra germànica. No és una obra unitària, i per això van anar molt bé els tres passatges per a orgue (Mendelssohn, Brahms i De la Rubia) entre els moviments propis de l'ordinari de la missa.

Envejable estat de la formació

coral (m'atreviria a dir que molt millor que el Cor de Cambra) davant de la direcció entusiasta i carismàtica de Josep Vila i Casañas. Intèrprets de casa, amb debut inclòs del tenor Roger Padullés, que trepitjava per primer cop l'escenari del Palau i que va defensar amb pulcritud i elegància l'*Et incarnatus est* de la missa de Schubert.

El que dèiem: orgull i gratitud. Si creguéssim en Déu, elevaríem una pregària al Creador. L'alternativa, agrair a l'Orfeó Català i al Palau de la Música que facin possible el miracle de la bona música.●